

[Poul Hansen (Slagelse).]

denne bestemmelse om tilskud til sigte-
melet for forstandig og rimelig.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne til-
sige mit partis støtte til det forelagte lov-
forslag.

Juul: Da vi havde spørgsmålet om til-
skud til nedbringelse af brødpriserne til be-
handling sidst, for ca. 5 måneder siden, gav
venstre tilslutning til en fortsættelse af
denne lovgivning et år frem i tiden, men
vi gav samtidig udtryk for, at vor tilslut-
ning ikke betød, at vi ønskede at fortsætte
med en lovgivning af den art længere end
til det tidspunkt, da vi fandt forholdene
gunstige for en afvikling. Jeg er ikke sikker
på, at tidspunktet for en afvikling i øje-
blikket er det rigtige. Selvom det kunne
kildre en i ørerne i onsdags at høre det ærede
medlem hr. Aksel Møller give udtryk for,
hvor stor en skattelettelse der kunne stilles
i udsigt, ifald de mange tilskud til rabat-
ordninger faldt væk, er jeg ikke sikker på,
at det i praksis ville komme til at forme
sig så godt, som det lød. I hvert tilfælde
forekommer det mig, at hver gang vi har
gennemført en eller anden rabatordning,
har vi søgt dækning igennem indirekte be-
skatning, igennem skatter på det, vi kalder
luxusforbrug, spiritus og tobak, og for mig
er der en formildende omstændighed deri.
Så kan det måske i virkeligheden ligge så-
dan, at vi har valget imellem dyrere brød
og billigere tobak og spiritus, og billigere
brød og dyrere tobak og spiritus, og så vil
jeg tro, det ville være forstandigt under de
nuværende forhold at vælge det sidste.

Jeg forstår, at når landbrugsministeren
ønsker at ændre den hidtidige form for
billiggørelse af brødet, er grunden den, at
man påtænker at ophæve rationeringen af
de forskellige fødevarer, og det kan venstre
kun være tilfreds med. Det er en behagelig
kendsgerning, at høsten af brødkorn har
været så rigelig, at en rationering af brød-
korn nu er blevet overflødig. Regeringen vil
sikkert også få sin anerkendelse for denne
disposition ude i hjemmene og i de virk-
somheder, der har haft besværet med ratio-
neringskortene gennem den lange række år.

Om det så er den bedst mulige fremgangs-
måde, landbrugsministeren nu foreslår, er
måske et spørgsmål. Det forekommer i hvert
fald mig, at der med grund kan gøres et par
indvendinger mod den ordning, der foreslås.

For det første den indvending, at udste-
delsen af rabatmærker vil kræve et bety-
deligt administrationsapparat og betydelige
udgifter og besvær ikke blot i selve admini-

strationen af rabatordningen, men også ude
i de andre grene, som er forbundet med
denne administration. For det andet vil den
omstændighed, at rabatmærkerne ikke knyt-
tes til et bestemt køb, og at prisforskellen
mellem rugmel og hvedemel formindskes
med ca. 20 kr. pr. 100 kg, antagelig medføre,
at forbruget i nogen grad går fra rugbrød
over til hvedebrød, således at det offentlige
kan komme til at udbetale tilskud til brød,
som slet ikke er anvendt. For det tredje, og
deri ligger måske den største fare, vil det
store forbrug, der antagelig vil blive af
hvedemel, medføre, at staten kommer til
at foretage indkøb og derved kommer til
at bruge de dollars, som landbrugsministeren
er fattig på.

Denne fare ville være mindre, hvis vi
beholdt de brødpriser, vi har i øjeblikket.
Det kunne f. eks. ske ved, at vi beholdt den
ordning, vi har med tilskud til møllerne,
når melet forlader møllen. Overfor denne
ordning er der gjort opmærksom på, måske
med nogen grund, at melet, når det forlader
møllen, så vil gå ud i omsætningen til en
pris af 20 kr. pr. 100 kg, og deri ligger en
ret betydelig fristelse til opfodring af melet.
Det argument er der i hvert fald noget hold
i, men for det første har vi jo et opfodrings-
forbud, og det skal måske skærpes, og for
det andet går melet i reglen direkte fra
møllen til bageriet. Men er man ængstelig
for denne fremgangsmåde, er der også en
anden, som måske er mere holdbar i praksis,
den nemlig, at man i stedet for at udbetale
tilskuddet til møllerne udbetaler det til
rugbrødsfabrikanterne. Så vil det forme sig
således i praksis, at melet, når det forlader
møllen, går ud til en pris af 45 kr., og så
er fristelsen til opfodring væk. Så er der
kun det tilbage, at en bager kan fristes til,
når han modtager statstilskud, at sælge
melet igen til andre forbrugere, men denne
fristelse er vist så lille, og det er så farligt
at give efter for den, at vi kan se bort
fra den.

En anden indvending, der vil blive gjort,
er naturligvis den, at når vi skal holde de
samme brødpriser og rugbrødet altså sta-
digvæk kun skal koste ca. 30 øre pr. kg,
så ligger deri en fristelse til opfodring af
rugbrødet. Den indvending mener jeg også
vi kan se ganske væk fra, for selv om der
er en pris af 30 øre pr. kg, så svarer foder-
værdien af rugbrød til en melpris på ca.
40 kr., og det er meget vanskeligt at foretage
opfodring af rugbrød så diskret, at vedkom-
mende ikke løber en mægtig risiko for at
komme galt afsted med det.

Jeg mener altså, der er stærk grund til